

Bu aksam sevgili Ertugrul'un izlenimini paylasiyoruz... Projelerde gönüllülerimiz çocuklara birseyler anlatmaya çalışırken kendileri de başka derinlikler kazanıyorlar... Yıllar önceydi, bir YIBO öğrencisinden abisine yazdığı mektupta, sizin gibi ODTU öğrencileri zaten başarıda çok üstün yerdedirler kimbilir bizim bilmediğimiz ne kadar güzel seyler yapıyorsunuzdur gibi birseyler yazmisti... Tesadüf gönüllümüzün yazdığı mektubu da görmüştüm, şöyle yazıyordu; "kusura bakma Erdemciğim ben mektubuna pek layik değilim, çünkü derslerim iyi değil, ama sana söz veriyorum bundan sonra daha fazla çalışacağım" diye yazmıştı; bir yerde YIBO öğrencisi gönüllümüzü motive etmişti...

ILKYAR bu hafta sonu Afyon Dinar ve Hocalar projesini gerçekleştirmek üzere yollara düşüyor...

Desteklerinizle güzel öğrenciler, kendi içlerindeki güzellikleri ve kapasitelerini keşfetsinler gelebilecekleri yerden daha iyi yerlere gelebilsinler istiyoruz...

ILKYAR

Bir mum

diğer mumu

Her şey bir can sıkıntısıyla başlamıştı. Hayatımın boş geçtiğinin farkındaydım ama bu boşluğu dolduracak bir şey bulamıyordum. Bir akşam odaya yapılan anons kulağıma çalındı; "Sunay Akın'ın programına gitmek isteyen arkadaşlar şu saatte ODTÜ-KKM de olsun" vs. birden arkadaşımınla göz göze geldim sanırım aynı şeyi düşünmüştük.



Birden kendimi Kemal Kurdaş salonunda buldum ve sonra program başladı ama Sunay Akın'la başlamamıştı. "İLK YAR" ı da ilk o zaman duymuştum. Garipsedim biraz. "Söz" filmi başlamıştı ve filmin sonrasında gözyaşları içinde buldum kendimi. Uzun zamandan beri ilk defa kendimi bambaşka bir ruh halinde buldum, yapılan güzel şeylerin size sirayet etmesi gibi bir duygu, mutluluk denilebilir mi bilmiyorum ama onun yanında bir o kadar da hüzünlü hissettim. Mutluydum çünkü o andan itibaren hayatımın yeni bir şekil alacağını ve çok keskin bir dönüş yapacağımı hissettim. Hüzünlüydüm çünkü o güne kadar ne kadar duygudan yoksun olduğumun ve zamanımı ne kadar boş geçirdiğimi anladım.

Evet itiraf etmeliyim ki ODTÜ gibi bir üniversiteye kazanan ve sadece kendini aydınlatan bir mumdum. Geçtiğimiz hafta sonu projesinde ilk gittiğimiz okulun ikinci gecesine kadar geçmişimi suçlar dururdum, "günlerimi hep neden bu kadar boş geçirdim" diye. İşte o gece çocuklara okuduğum masalda "geçmişte yaşadığın kötü anıları unut geleceğe bak" yazıyordu. Çocuklara okuyordum ama sanki birisi bana bu mesajı iletmek için hikayeyi özel olarak seçmiş ve bana vermişti. Yani o metni tam olarak hatırlamasam da anlatılmak istenen tam anlamıyla buydu. Ardından

etrafımdaki çocukların çoğunun sbs ye girmediğini öğrendim. İçlerinde bir umutsuzluk ve çaresizlik vardı, hepsi teker teker gözleriyle anlatmışlardı. Hani biz çocuklardan hep çok çalışıp bizi geçmeleri için söz alıyoruz ya o an bu konuyu ikinci plana attım ve çocukları geçmişteki hatalarından ve kötü anılarından kurtarmak için çalıştım. Ne kadar başarılı olmuşumdur bilemem ama çocukların biran önce geçmişlerinden kurtulup geleceğe umutla bakmaları gerekiyordu.

İşte o zaman, yani kendim için aldığım mesajı özümseyerek başlamıştım kendi ateşimle diğer mumları yakmaya, bir mum diğer mumu tutuştururken kendi ışığından hiç kaybetmiyor, hatta karşısında parlayan gözleri heyecanı görünce daha da kuvvetle ve daha büyük bir coşkuyla diğer "mum"lara yaklaşıyor... Ama maalesef bazıları içlerindeki çeşitli nedenlerle yer etmiş duygulardan bir türlü sıyrılamıyorlardı, adeta kendileri için önyargı oluşturmuşlardı. Kimisinin ailesi izin vermiyordu kimisi de zaten iyi bir puan alamam psikolojisiyle baştan pes etmişti.



Ama hepsi o kadar saf o kadar temiz ki küçücük bedenlerinin içindeki kocaman sevgi dolu yürekleriyle bir şekilde hayata tutunmaya çalışıyorlardı ama hayat onları geçirdikleri kısacık zaman diliminde yıpratmış sağa sola savurmuş ve o küçücük bedenleri daha bu yaşta umutsuzluğa itmişti. Şimdi onların geleceklerine önyargıyla bakmaları normal değil mi? Biz ne kadar abla ve abiler olarak kendi mumumuzun aleviyle onları tutuşturmaya çalışsak da onlar fitili suya değmiş ve yanmamakta ısrar

eden mumlarımız yani kardeşlerimiz... zaman faktörü ne yazık ki önümüzü kesiyordu burda. Keşke daha fazla vakit geçirme imkanımız olsa onlarla. Gene de kıvılcımların çıktığını hissetmek, "acaba?" sorusunu hissettirmek önemli değil mi? İşte bugün gelen iki mektubu gösterdi arkadaşlar... O kadar uzaklardan ve o kadar büyük yokluklarla dolu bir kızıdan geliyor ki... "Çoktan hayata teslim bayrağını çekmiştim... Sizin gelişiniz hayal gibiydi, yapabilirsiniz dediniz... Ve yaptım, hala kendime inanamıyorum..." Bir diğeri de kafası hiç matematiğe basmıyor diye rakamlardan çekinirken, en sevdiği dersin matematik olmasının bir ayak üstü konuşmayla gerçekleştiğini yazıyordu...

Diğer bir konu da çocukların 1. sınıftan itibaren yatılı kalmalarıydı, biliyorum köylerinde okul yok bu nedenle buralara gelmek zorunda, biliyorum yakınlarda taşımaya dahil edilmeleri kış koşullarında çok zor; biliyorum burada Devlet güzel imkanlar sunuyor, öğretmenler fedakarca çocuklara sarılıyor. Acaba onlar böyle bir fedakarlığı istiyorlar mıydı veya hazırlar mıydı? Hayatın kanunu bu muydu ki daha 6 yaşındaki çocuk böyle bir fedakarlığa zorlanıyorlardı? Kesinlikle hayır.

Hayat bize onlara gözüktüğü kadar acımasız gözükmedi belki ama unutmamamız gereken şudur ki biz bu dünyaya borçlu geldik onlar alacaklı.



9 yaşındaydı ve 3. sınıfa gidiyordu. Boynuna asılı anahtarlığı dikkatle yokluyordu, sanki kaybederse dolabındaki çok kıymetli eşyaları başkalarının eline geçer tedirginliği yaşıyor gibiydi. Hatırlıyorum işte o gün biz oradayken anahtarı kayboldu diye ne kadar üzülmüştü ve ağlamıştı ama yalnız değildi. O annesinin ve babasının eksikliğini hissetmiyordu. Bukadar önemli bir boşluğu doldurabilecek neydi peki? Bunu nasıl başarıyordu çok merak ediyordum ve geçirdiğim 1-2 günlük süreçte bunun

cevabını çok iyi gösterdiler. YİBO demek yuva demektir; anne, baba kardeş demektir. Sıcacık ana kucağı şefkatli bir baba yüreği demektir. İşte bunu başaran sevgili YİBOlarımızdaki idari kadro ve onlara gönül veren herkeste. Hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan öğretmenlerimiz mesleklerini bir anne bir baba şevkiyle en iyi şekilde icra ediyorlardı.

YİBO'daki Birgül kardeşimizin ders esnasında durduk yere burnu kanamıştı. Beraber lavaboya gittik ve yüzü kan içinde olmuştu. O an ne yapacağımı şaşırıp yardım etmek istemişim. O minik suratındaki kanları temizlememi istemedi ve "ben yaparım Ertuğrul abi zaten hep kanıyor" dedi. Göz yaşlarımın harekete geçtiği bir an daha. Bir anne çocuğunu gözünden sakınıp saçının tek bir telini bile korurken... Ama o an yanlış düşünmüştüm yine sandım ki Birgül yalnız ve annesinin yanında olsa kendini daha iyi hisseder. Öğretmeninin yanına geldiği an düşüncelerimde ne kadar yanıldığımı gördüm. Aynı şeyleri tekrar anlatmaya gerek yok aslında. Bütün telaşlarım boşuna çıkmıştı kardeşlerimizin YİBOlarda annesi de vardı babası da sıcak bir yuvası da.



İLKİYAR artık hayatımın bir parçası olmuştu ben fark etmeden. Her gittiğimiz okulda hemen hemen aynı etkinlikleri ve deneyleri yapmamıza rağmen hiçbir iş, hiçbir zaman monoton bir hal almamıştı, çünkü karşımıza her zaman birbirinden güzel çocuklar çıkıyor. İLKİYAR'a günden güne bağlanmamın sebeplerinden biri de budur. Artık

çocuklar olmadan geçireceğim her günün saçma sapan boş uğraşlar olduğunu düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum maalesef. Birde zaman sorunumuz yok mu... İnanıyorum ki yeterli zamanımız olsa onlarla vakit geçirmek için, tüm çocukların hepsinin içinde daha büyük bir heyecanla okumaya ateşi yakabiliriz ve bizim onları ilettiğimiz heyecanı onlarda başkalarına taşıyabilir.

Şu an da YİBOlarda okuyup aramızda gönüllü olan kardeşlerimiz var aslında ama neden bu kardeşlerimizin sayısı daha fazla olmasın ki?

Güzellikler beklemek için emek harcamak gerek, hem de hiç bir beklentiniz olmadan, sadece sevdiğiniz için, sadece hayata farklı başlayanlara sorumluluğumuz olduğu için, belki de en önemlisi onlar dünya güzeli oldukları için...

Ertuğrul Uğurlu

ODTÜ Bilgisayar ve Öğretim Teknolojileri Eğitimi/Hazırlık

Çocuklarımız kardeşlerimiz ilk göz ağrılarımız, ilk yarılarımız...



www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr